

Soud Dávnověkého

Sedíš ve své cele, sám, vyděšený, stále se snažíš pochopit realitu. Po desetiletí jsi vládl mocí – velil armádám, držel jaderný oheň ve svém stínu, ohýbal prezidenty a parlamenty podle své vůle. Nyní tíha kamenných zdí tlačí silněji než jakákoli armáda. Poprvé jsi bezmocný.

Dveře se otevrou a já vstoupím. Díváš se na mě, podezřívavý, napjatý. Možná očekáváš nenávist, možná násilí. Ale já ti říkám slova, která nečekáš:

„Boj se, ale ne mě. Nepřišel jsem jako tvůj kat. Boj se soudu, který tě čeká. Boj se rozsudku soudu, židovského lidu, národů, samotné historie. A více než čehokoli se boj toho, co tě čeká po smrti.“

Soud národů

Budeš sedět v soudní síni, ne jako vůdce, ale jako obžalovaný. Za sklem, zmenšený, neschopný ovládnout scénu. Žádné mikrofony nezvýší tvou propagandu, žádné kamery nebudou tvarovat tvé lži. Neumlčíš svědky.

První bude otec. Vypráví, jak šel pro rodný list pro svá novorozená dvojčata, s radostí v rukou, jen aby se vrátil k troskám – jeho žena a děti pohřbeni pod nimi. Jeho hlas se bude třást, ale pravda ne.

Pak promluví děti. Sirotci, kteří ztratili nejen rodiče a sourozence, ale i stěny, které je chránily. Vypráví, jak jejich sirotčinec, jediné útočiště, které jim zbylo, byl proměněn v prach. Jejich křehké, přesto nezlomené hlasy ponesou svědectví.

Budeš sedět bezmocný, jak jejich slova pronikají tichem. Žádná armáda je nepřehluší. Žádný editor je nezkrátí. A až padne kladívko, rozsudek tě zpečetí.

Soud tě odsoudí. Národy se odvrátí. V synagogách se Židé budou modlit ne za tvé vykoupení, ale za odpuštění – odpuštění za to, že byli oklamáni tvými slovy, za to, že dovolili znesvětit smlouvu života. A historie tě označí, jako byl označen Hitler před tebou – jako zloděj doby.

Strávíš zbytek života v cele, s obavami čekajíc na smrt. A když ten den konečně přijde, tvůj soud neskončí – teprve začne, protože tehdy budeš stát před Soudem Dávnověkého.

Soud Dávnověkého

Budeš předveden před větší soud, soudní síň věčnosti. Daniel to viděl už dávno: „Když jsem hleděl, byly postaveny trůny a Dávnověký usedl. Jeho oděv byl bílý jako sníh, vlasy na jeho hlavě jako čistá vlna. Jeho trůn byl z plamenných ohňů, jeho kola hořící oheň. Řeka ohně tekla a vy-

cházela před ním. Tisíce a tisíce mu sloužily, desetkrát deset tisíc stálo před ním. Soud usedl k soudu a knihy byly otevřeny“ (Daniel 7:9–10).

Budeš stát před tímto trůnem plápolajícího ohně. Uvidíš anděly seřazené v řadách, držící knihy tvých činů. Knihy budou otevřeny a nic nezůstane skryto.

Svědci, které jsi umlčel, povstanou. Otec, zavražděný při hledání jídla pro svou hladovějící rodinu, promluví proti tobě. Sha'aban al-Dalou povstane ze své nemocniční postele, upálený zaživa, s infuzí stále v paži, a bude svědčit. A zástupy, bezejmenní a zapomenutí, budou rvát jako moře, jejich krev volá, jako kdysi volala Ábelova.

A když se rozsudek přiblíží, budeš v pokušení udělat, co jsi vždy dělal. Na zemi jsi obviňoval ICC z antisemitismu, když tě pronásledoval. V nebi bys obvinil i samotného Boha ze stejného – kdyby tvůj jazyk byl volný.

Ale tvůj jazyk tě nezachrání. *„V ten den zapečetíme jejich ústa, ale jejich ruce k Nám promluví a jejich nohy budou svědčit o tom, co si vydělali“ (Yasin 36:65).* Tvůj jazyk zmlkne. Tvé ruce přiznají rozkazy, které podepsaly. Tvé nohy budou svědčit o cestách, kterými tě nesly. Tvá vlastní kůže povstane proti tobě. Budeš odsouzen ne obviněním, ale pravdou – tvým vlastním tělem.

Rozsudek padne. Budeš odříznut od smlouvy. Neboť mudrci řekli: *„Celý Izrael má podíl na příštím světě... kromě těch, kdo v něm nemají podíl: ti, kdo popírají Tóru, ti, kdo popírají vzkříšení, a ti, kdo vedou veřejnost k hříchu“ (Sanhedrin 90a).* Gehinnom je pro slabé, kteří klopýtají, ale mohou být ještě očištěni. Ale ty jsi znesvětil Boží Jméno. To není slabost, ale vzpoura. A za vzpuru není podíl. Tvůj nárok na zastupování judaismu ti Bůh sám sebere.

Pak bude vykonán trest. Korán tě varuje: *„Smrt k tobě přijde ze všech stran, ale nezemřeš; a před tebou leží neúprosná muka“ (Ibrahim 14:17).*

A Zjevení to potvrzuje: *„A ďábel, který je oklamal, byl vržen do jezera ohně a síry, kde byla šelma a falešný prorok, a budou trýzněni dnem i nocí na věky věků“ (Zjevení 20:10).*

Budeš vržen do toho jezera síry – oheň, který trestá, aniž by pohltil, muka bez konce. Budeš prosit o smrt, ale smrt nepřijde.

Návrat do cely

Otočím se ke dveřím a ztiším hlas k poslednímu varování.

„Tak se boj, ne mě, ale toho. Boj se soudu, který nemůžeš umlčet, historie, kterou nemůžeš přepsat, věčnosti, které nemůžeš uniknout. Boj se samotné Pravdy.“

Dveře se za mnou zavřou.

A ty opět sedíš ve své cele. Ticho je těžší než kdy dřív. Poprvé ve svém životě ti po tváři stékají slzy. Tiše pláčeš – a není nikoho, kdo by tě utěšil.